

בס"ד. שיחת שבת פרשת נשא, ט' סיון, ה'תשכ"ו.

בלתי מוגה

1 א. דובר בהתוועדות דחג השבועות¹ אודות פירוש הבעל-שם-טוב² על מאמר המשנה³ "הקורא את
2 המגילה למפרע לא יצא", שכאשר קורא את המגילה באמרו שזהו ענין שאירע פעם, לפני שנים רבות,
3 ואילו עתה אינו אלא זכרון בעלמא, אזי "לא יצא", כי כל עניני תורה ומצוות הקשורים עם זכרון לענין
4 שאירע פעם, אינם באופן שזהו רק זכרון בעלמא, אלא באופן שאותו ענין חוזר ומתחדש עוד פעם.

5 ובפרט על-פי פירוש האריז"ל⁴ על הפסוק⁵ "והימים האלה נזכרים ונעשים", שכאשר "נזכרים" נאפילו
6 "נזכרים" בלבד, ותו לא, אבל "נזכרים" כדבעי, אזי "נעשים", והיינו, שכל ההמשכות הארות והשפעות
7 שנפעלו ב"ימים האלה" בפעם הראשונה, חוזרים ונמשכים עוד פעם.

8 וכן הוא בנוגע לחג השבועות, "זמן מתן תורתנו" - שאין זה ענין שאירע רק בששה בסיון בשנת ב'
9 אלפים תמ"ח, אלא בששה בסיון בכל שנה חוזר ומתחדש הענין דמתן-תורה, כך, שגם עכשיו ישנו אותו
10 "רעש" ("טומל און שטורעם") כמו בפעם הראשונה. וכמו-כן גם בנוגע לשאר הימים-טובים - חג המצות
11 וחג הסוכות. ולא רק בנוגע לימים-טובים עצמם, אלא גם בנוגע לענינים שלפניהם ושלאחריהם, היינו,
12 ההכנות והתוצאות, שגם הם חוזרים ומתחדשים.

13 ומזה מובן גם בנוגע ליום השבת-קודש הזה שבא מיד לאחרי חג השבועות - נוסף לכך שעיקר העליה
14 של חג השבועות (ובפרט כשחל באמצע השבוע, כבקביעות שנה זו) נעשית ביום השבת שלאחריו, כי
15 ביום השבת נאמר⁶ "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", שכל הענינים שהיו בימים שלפני-זה הם באופן
16 של כליון עצום בתכלית כו' - שבו "נזכרים ונעשים" כל הענינים שנפעלו בשבת הראשונה שלאחרי
17 מתן-תורה.

18 ב. ביאור מעלת השבת הראשונה שלאחרי מתן-תורה, לא רק לגבי השבתות שלפני מתן-תורה⁷, שהיו
19 קודם ביטול הגזירה⁸, אלא גם לגבי השבת שבו ניתנה התורה, שהשבת כולו (גם מעלי שבתא¹⁰) הוא
20 לאחרי מתן-תורה¹¹ - הוגה על-ידי כבוד-קדושת אדמו"ר שליט"א, ונדפס ב'לקוטי שיחות' חלק ח עמוד
21 49 ואילך.

22 ג. ועילוי זה צריך לפעול עבודה נעלית יותר בכל עניני השבת, הן בענין ד"זכור", קום ועשה, והן
23 בענין ד"שמור", שב ואל תעשה¹².

(נח ח, כב. וראה סנהדרין נח, סע"ב) שישנו אצל בני-נח (ראה פרשת דרכים בתחלתו. ועוד).

8) ואצל האבות והשבים - אפילו לפני ההכנה למ"ת שהיתה ע"י גלות מצרים, "כור הברזל" שצירף וזיכך את ישראל (תו"א יתרו עד, סע"א ואילך. ובכ"מ), ולכן, אף שהיו למעלה מהעולם כו', שהרי "האבות הן הן המרכבה" (ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו) וכן י"ב השבטים, שהם כנגד י"ב בקר דבריא, מרכבתא תתאה (תו"א ויחי (בהוספות) קג, סע"א. ובכ"מ) - הרי זה שלא בערך לגבי העילוי שנפעל ע"י ביטול הגזירה במ"ת, שתחתונים יעלו לעליונים.

9) שהוא גם הכנה ליומא דשבתא, כמובן גם מדין קידוש, ש"אם שכח או עבר ולא קידש בלילה יש לו תשלומין למחר כל היום" (שו"ע אדה"ז או"ח סרע"א סט"ז. וש"נ), ומזה מובן, שהקידוש בלילה הוא באופן של "פעולה נמשכת" גם ביום.

10) וגם ההכנה לשבת במשך כל השבוע - ש"מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת" (ע"ז ג, סע"א) - היא לאחרי מ"ת.

11) ראה לקמן ס"ו.

12) ראה גם רמב"ן יתרו כ, ח.

1) שיחת יום ב' דחה"ש סכ"ב (תורת מנחם - התוועדויות חמ"ז ע' 50).

2) ראה כתר שם טוב בהוספות ס"ק. וש"נ.

3) מגילה רפ"ב (יז, א).

4) ראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

5) אסתר ט, כח.

6) בראשית ב, א.

7) שהרי הענין דשמירת שבת ה" גם קודם מ"ת, וכמ"ש בעשרת הדברות עצמם: "שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך ה' אלקיך", "קודם מתן תורה, במרה" (ואתחנן ה, יב ובפרש"י); ועוד לפני"ז - כשבנ"י היו במצרים, כדאיתא במדרש (שמו"ר פ"א, כח) שמשוה "אמר לפרעה, מי שיש לו עבד, אם אינו נח יום אחד בשבוע, הוא מת, ואלו עבדיך, אם אין אתה מניח להם יום אחד בשבוע, הם מתים, אמר לו, לך ועשה להן כמו שתאמר, הלך משה ותיקן להם את יום השבת לנוח"; ועוד לפני"ז - אצל האבות (והשבטים), שקיימו כל התורה כולה עד שלא ניתנה (וכמבואר בספרים כיצד אין זה בסתירה לאיסור ד"יום ולילה לא ישבותו")